

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3105/2021
03.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Гордане Комненић, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића, Весне Субић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Милојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, МУП РС, Управа за ванредне ситуације Крагујевац, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1270/21 од 02.06.2021. године, у седници одржаној 03.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1270/21 од 02.06.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1270/21 од 02.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 123/20 од 23.12.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде по основу дежурства ван радног времена – приправности за период од 05.02.2017. године до 05.02.2020. године исплати износ од 151.155,54 динара са законском затезном каматом почев од 07.12.2020. године па до коначне исплате, као и износ од 31.941,64 динара по основу законске затезне камате обрачунате на главни дуг од доспелости па до вештачења. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 75.923,11 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1270/21 од 02.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, док је ставом другим изреке, одбијен као неоснован захтев тужене да се обавезе тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је исплата тужиоцу увећане зараде по основу додатка на плату за приправност. О овом праву тужиоца и висини тражене разлике, нижестепни судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, са којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Стога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 05.02.2020. године, а вредност предмета спора у је 151.155,54 динара.

С обзиром на то да се у овом случају ради о имовинско правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић